

HỒI 22

Độc Như Xà Hiết

K

hấu Trọng áp sát tai vào cánh cửa gỗ, vận công lắng nghe, sau khi khẳng định ngoài hành lang không có người mới đẩy cửa thò đầu ra ngoài quan sát, rồi lách người bước ra.

Từ Tử Lăng đi sát theo phía sau, nếu như nói hai gã không khẩn trương thì chính là đang dối mình dối người.

Nhà bếp ở phía cuối thuyền, phải đi qua một đoạn hành lang dài, đi lên cầu thang rồi đi qua khoang tàu mới tới được đó.

Chỉ có đầu và cuối hành lang là treo hai ngọn đèn nhỏ, ở giữa thì tối âm u. Giờ này chỉ có những người phải canh gác là đang thức, còn đầu đa phần đều đã chìm vào giấc ngủ.

Hai gã đề khí khinh thân, lướt về phía đuôi thuyền như loài quỷ mị.

Nào ngờ khi đến gần cầu thang lên khoang thuyền, chợt nghe tiếng người vang đến, chẳng những vậy, lại còn là tiếng cười của Vân Ngọc Chân nữa.

Hai gã sợ đến hồn phi phách tán, khoảng cách này khiến hai gã khó mà có cơ hội trở về phòng của mình, trong lúc hoảng hốt, hai gã đành đẩy cửa núp vào căn phòng lớn của Trần Lão Mưu.

Chỉ có ở đây, hai gã mới có thể tạm thời ẩn trốn.

Hai gã đã quen thuộc đường đi nước bước nên dễ dàng tìm được một chiếc tủ lớn trong góc để chui vào, trong lòng thầm mong cho Vân Ngọc Chân không đến tìm mình.

“Cạch!”

Cánh cửa công xưởng của Trần Lão Mưu bị đẩy ra.

Hai gã vừa mừng vừa sợ.

Mừng là vì Vân Ngọc Chân không đến tìm hai gã, còn sợ vì nói không chừng Vân Ngọc Chân có thể phát hiện ra hai gã đang ở đây. Cả hai vội vàng bế khí vận công, sử dụng phương pháp nội tức, không để một âm thanh nhỏ nào lọt ra ngoài.

Nếu đổi là người khác, dù cho nội công có tinh thuần hơn hai gã đi chăng nữa, cũng khó lòng giấu nổi hạng cao thủ tuyệt đỉnh như Vân Ngọc Chân.

Nhưng Trường Sinh Quyết vốn là tâm pháp tối cao của Đạo gia, chuyên về đạo dưỡng sinh thâm tàng, khi vận công cơ năng toàn thân liền rơi vào trạng thái như động vật ngủ đông, hô hấp có mà như không, tinh khí thu liễm, thêm vào đó, Vân Ngọc Chân lại không chú tâm để ý, nên hoàn toàn không phát hiện trong phòng đã có người.

Thoạt nghe như chỉ có tiếng bước chân nhẹ như mèo của Vân Ngọc Chân, nhưng hai gã lại cảm thấy dường như có hai người đã vào, bởi vì khi Vân Ngọc Chân vào đến giữa phòng, phía sau mới vang lên tiếng cánh cửa đóng lại.

Vân Ngọc Chân nhoẻn miệng cười tươi nói: "Sách ca! Đến đây nhanh lên! Đây là đồ hình của Phiêu Hương Hiệu, chúng ta phải tốn mất ba tay hảo thủ mới có được những tư liệu này đó! Huynh xem phải thưởng người ta thế nào đi!" Thanh âm vừa nũng nịu lại vừa quyến rũ vô cùng.

Tiếp đó lại nghe Vân Ngọc Chân hú lên một tiếng, rồi tiếng y phục sột soạt, tiếng rên ư ử của nàng.

Hai gã cảm thấy mất hứng vô cùng, không ngờ một người thường ngày nghiêm khắc lạnh lùng đến độ bất khả xâm phạm như Vân Ngọc Chân lại lẳng lơ lả lơi đến vậy.

Mặt khác, cả hai cũng cảm thấy kinh hãi phi thường, người đàn ông này bước chân không tiếng động, xem ra võ công còn cao hơn Vân Ngọc Chân mấy phần.

Một giọng nam trẻ vui vẻ cất lên: "Ngọc Chân muội càng thêm đầy đặn đó nhé! Xem kìa! Sao mà đàn hồi dữ vậy".

Vân Ngọc Chân nũng nịu nói: "Bàn xong chuyện chính mới nói tiếp được không? Đêm nay chàng còn sợ người ta bay mất hay sao?".

Hai gã càng nghe càng cảm thấy chán ghét, hình tượng của mỹ nhân sư phụ trong lòng giờ đây trở nên sa sút vô cùng.

Người kia hình như đã buông Vân Ngọc Chân ra, chỉ nghe nàng ra vẻ giận dỗi nói: "Còn không đốt đèn lên!".

Đèn lập tức sáng lên.

Vân Ngọc Chân nói: “Công lực của Đông Minh Phu Nhân Đơn Mỹ Tiền đã đạt đến hóa cảnh, cũng may là bảy ngày sau, mụ ta sẽ đến Bành Thành để gặp Lý Uyên, đi đi về về ít nhất cũng mất mười ngày, đó là cơ hội duy nhất để chúng ta lấy trộm cuốn sổ ấy”.

Nam tử kia nói: “Hai tên tiểu quỷ đó có được không? Trên thuyền còn có Tiểu Công Chúa của Đông Minh Phái và các hộ pháp tiền tử nữa, tất cả đều là nhất lưu cao thủ đó”.

Vân Ngọc Chân cười cười nói: “Hai tên tiểu tử đó cơ linh xảo hoạt, vấn đề duy nhất là chúng không luyện được Ô Độ Thuật của Ngọc Chân, bằng không theo tính toán của muội, chuyện này ít nhất phải thành đến chín phần. Đến lúc đó, chúng ta sẽ tấn công Phiêu Hương Hiệu, dẫn dụ các cao thủ của chúng ra ngoài, để cho chúng thoát thân, theo lý thì không có vấn đề gì”.

Nam tử cười cười nói: “Mỗi lần ả tiểu hồ ly như muội nhắc đến hai tên tiểu tử đó đều nhướn mày như muốn cười, có phải là muốn thưởng thức đồng tử công của chúng rồi không?”.

Vân Ngọc Chân cười dâm dăng, nhõng nhẽo nói: “Có gã đại đầu quỷ như huynh ở đây, người ta còn để mắt đến hai tên tiểu lưu manh miệng còn hôi sữa ấy hay sao? Có điều bọn chúng đích thực cũng làm người ta cảm thấy yêu thích. Chuyện này quan hệ trọng đại nên mới khiến cho cao thủ mới của Độc Cô môn phiệt như huynh phải xuất mã... đến lúc ấy thuận tay sát nhân diệt khẩu là xong. Người ta vì huynh mà tận tâm tận lực, không ngờ huynh lại nói người ta...a... hừ.”.

Hai người lại quần lấy nhau.

Trong đầu Khấu Trọng và Từ Tử Lăng như có sấm động giữa trời quang, cảm thấy đau lòng khôn tả, thì ra Vân Ngọc Chân lại tàn độc đến vậy. Những lời ngon ngọt của nàng với hai gã trước đây thì ra toàn là giả dối cả.

Cùng lúc, hai gã như tỉnh ngộ.

Người đứng phía sau Cự Kinh Bang chính là Độc Cô Phiệt, một trong Tứ Đại Môn Phiệt, còn chuyện này chính là một âm mưu của Độc Cô Phiệt nhằm đối phó với Lý Phiệt hoặc Vũ Văn Phiệt.

Tiếp đó lại nghe Vân Ngọc Chân nói: “Chúng ta về phòng thôi! Định làm người ta chết đấy à? Hai đêm nay có lẽ sẽ bình an vô sự, nhưng sau khi vào sông Hoài thì muội không dám đảm bảo nữa. Không biết vì sao mà Đỗ Phục Uy nghe được phong thanh, biết hai tên

tiểu quỷ này ở trên thuyền của chúng ta, đến lúc đó phải dựa vào Bích Lạc Kiếm Pháp của Độc Cô Sách huynh để ứng phó với Tự Lý Càn Khôn của họ Đỗ đó rồi”.

Độc Cô Sách kiều ngạo nói: “Yên tâm đi! Nhị ca đã đích thân suất lĩnh cao thủ đi tiếp ứng chúng ta rồi, thuận tay giết chết Đỗ Phục Uy, lúc đó Giang Hoài Quân chỉ còn lại một mình Phụ Công Hữu đâu còn gì đáng lo nữa?”.

Vân Ngọc Chân nhoèn cười nói: “Tương lai Độc Cô Gia nhà huynh lấy được thiên hạ, xin chớ quên Vân Ngọc Chân này đây!”.

Độc Cô Sách trầm giọng nói: “Muội khẳng định hai tên tiểu tử đó không biết bí mật của Dương Công Bảo Khố chứ?”.

Vân Ngọc Chân đáp: “Đương nhiên là khẳng định. Muội đã cố ý rêu cọt bọn chúng không biết địa điểm của bảo tàng ở đâu, chỉ cần nhìn phản ứng và biểu tình của chúng là biết Phó Quân Sước không hề nói cho chúng biết về Bảo Khố rồi. Dù sao thì Phó Quân Sước vẫn là người Cao Lệ, làm sao lại đem chuyện này tiết lộ cho người Hán biết được? Đi nào!”.

Cửa đóng lại.

Tiếng bước chân xa dần.

Hai gã thở phào một hơi nhẹ nhõm, trong lòng cảm thấy hụt hẫng phi thường.

Khấu Trọng ghé miệng vào tai Từ Tử Lăng nói: “Thế nào cũng có ngày chúng ta xả được con tức này!”.

Từ Tử Lăng cười khố nói: “Xem ra khi thuyền vào Hoài thủy rồi đi trộm gà cũng chưa muộn đâu!”.

Khấu Trọng thở dài nói: “Về phòng ngủ thôi!”.

Đêm đó cả hai đều không ngủ được, sáng sớm đã tỉnh dậy ra ngoài khoang thuyền ngắm cảnh biển, tâm tình mới thoải mái được đôi chút.

Một đàn hải âu đang bay lượn ở phía sau thuyền, hai gã ngưng thần quan sát quỹ đạo bay lượn của chúng, trong lòng như ngộ ra được điều gì đó, nhất thời ngây người ra.

Thanh âm của Vân Ngọc Chân vang lên ở phía sau: “Hôm nay sao mà dậy sớm vậy?”.

Hai gã cố ý không quay đầu lại nhìn nàng, chỉ nghe thấy Khấu Trọng ừ nhẹ một tiếng đáp lại.

Vân Ngọc Chân đến bên cạnh Từ Tử Lăng, ngạc nhiên nói: "Hai người chưa từng thấy hải âu bao giờ sao? Tại sao lại nhìn đến ngây ra như vậy?".

Từ Tử Lăng lạnh lùng liếc nhìn nàng ta một cái, nghĩ đến chuyện đêm qua chính miệng nàng đã dặn dò Độc Cô Sách sát nhân diệt khẩu, lại còn lộ ra bản chất thâm đảng của mình nữa, trong lòng càng thêm chán ghét, lại đưa mắt nhìn bầu trời hải âu đang bay lượn, trầm giọng nói: "Hải Âu đương nhiên là rất tốt rồi, ít nhất bọn chúng cũng có thể tự do khoái hoạt, không cần lo lắng sẽ bị đồng loại sát hại".

Khấu Trọng sợ Vân Ngọc Chân nghi ngờ, vội cười hì hì nói: "Tiểu Lăng lúc nào cũng đa sầu đa cảm, mỹ nhân sư phụ xin chớ trách hấn".

Vân Ngọc Chân đầu ngờ hai gã đã biết bí mật của mình, bật cười khanh khách nói: "Thanh niên nhân thường hay tràn đầy ảo tưởng. Cứ xem một lúc nữa đi rồi xuống ăn sáng cùng ta, ta sẽ nói cho các người biết một số chi tiết cần biết khi hành sự".

Nói đoạn liền quay người bỏ đi.

Ba ngày sau, thuyền bắt đầu chuyển hướng vào sông Hoài.

Những người trên thuyền càng trở nên khẩn trương. Vân Ngọc Chân hạ lệnh nghiêm cấm không cho hai gã rời khỏi phòng.

Đến tối, Khấu Trọng thừa cơ mọi người đang chú ý đến việc ứng phó ngoại địch, đến nhà bếp ăn trộm ba con gà về, nhẩn nại chờ đợi.

Hai gã mặc sẵn y phục, dắt binh khí sau lưng, chia nhau đứng ở cửa sổ và cửa ra vào lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Đến canh ba, ngoài hành lang chợt vang lên tiếng bước chân dồn dập chạy về phía phòng hai gã.

Cả hai kinh hãi nhảy lên giường giả như đang ngủ.

Tiếng gõ cửa vang lên, tiếp đó Vân Chi nhảy xổ vào gấp giọng nói: "Hai người mau mặc y phục vào, đợi lát nữa tôi sẽ dẫn hai người đi chỗ khác".

Nói rồi không đợi bọn gã lên tiếng, đã đóng cửa chạy đi.

Hai gã giật mình đánh thót, vội nhảy dựng người lên, cuống cuồng giết gà lấy máu, đổ đầy bốn năm chiếc bình mới ăn trộm được rồi chia nhau giấu trong người. Đúng lúc này thì Vân Chi lại chạy đến, bảo hai gã đi theo nàng ta.

Lúc này chiếc thuyền lớn rung động dữ dội, tựa như đang chuyển hướng rất gấp vậy.

Khấu Trọng Và Từ Tử Lăng trong lòng thầm nghĩ, xem ra chẳng những địch nhân đã đến mà thế đến còn hung hãn vô cùng, khiến cho cả Cự Kinh Bang phải hoảng loạn vô cùng, chỉ là không biết là thần thánh phương nào mà thôi.

Trên thuyền người đi kẻ lại tấp nập, có rất nhiều người mà hai gã chưa từng gặp bao giờ cũng đều hiện thân chuẩn bị xuất chiến, không khí khẩn trương phi thường.

Khấu Trọng chạy lên phía trước vài bước hỏi Vân Chi: "Kẻ nào đến vậy".

Vân Chi không còn sự bình tĩnh như bình thời nữa, chẳng khách khí nữa nên nói: "Ít lời thôi!".

Khấu Trọng lại lùi xuống bên cạnh Từ Tử Lăng, thấp giọng nói: "Tiểu lưu manh thế nào cũng vẫn là tiểu lưu manh!".

Từ Tử Lăng đương nhiên hiểu được ý gã, nếu như không phải hai gã cơ duyên hảo hợp, biết được bí mật của Trường Sinh Quyết và Dương Công Bảo Khố thì người trong giang hồ căn bản đâu thèm để ý đến hai gã.

Vân Chi cũng đường đường là tiểu tử thân cận của nhất bang chi chủ, tự nhiên cũng chẳng coi hai gã là cái thá gì. Bình thường do có lệnh của Vân Ngọc Chân nên mới trước một câu công tử, sau một câu công tử với hai gã, nhưng khi gặp tình hình khẩn cấp, mấy phần nhẫn nại này cũng biến đi đâu không biết, lộ rõ ra sự coi thường của nàng với hai gã.

Vân Chi dẫn hai gã lên trên khoang thuyền.

Hai gã nhân cơ hội này ngoái đầu lại quan sát, chỉ thấy năm chiếc thuyền lớn đang từ thượng du đuổi tới, khoảng cách chỉ ước chừng hai dặm, xem ra chỉ trong chốc lát là đuổi tới nơi.

Trên khoang thuyền đứng đầy những chiến sĩ của Cự Kinh Bang, ai nấy đều nghiêm cẩn chờ đợi, chuẩn bị ứng chiến với địch nhân.

Vân Chi dẫn hai gã chạy lên đầu thuyền, chỗ ấy tập trung chừng hai chục người, có cả Vân Ngọc Chân và phó bang chủ Bốc Thiên Trí từ lâu đã không xuất hiện.

Còn có bảy tám nữ tử xinh đẹp như hoa, như ngọc, khiến cho hai gã nhìn đến trở cả mắt.

Trên thuyền lúc này tuy không đèn không đuốc, nhưng chẳng thể làm khó được cặp mắt của hai gã.

Bên cạnh Vân Ngọc Chân là một nam tử cao khoảng như Khấu Trọng, ước chừng hai lăm, hai sáu tuổi, tướng mạo anh tuấn, khí độ phi phàm, thân vận kinh trang võ sĩ, đứng bên cạnh Vân Ngọc Chân vô cùng xứng đôi. Chỉ là nét mặt của y còn gầy hơn cả Từ Tử Lăng, còn mang theo chút xanh xao yếu đuối của kẻ tửu sắc quá độ. Y không được tự nhiên tiêu sái như Từ Tử Lăng, song lại có mấy phần thành thực kinh lịch mà họ Từ không có.

Giả dụ y chính là Độc Cô Sách thì luận thân phận địa vị hay võ công, hai gã đều kém xa.

Vân Ngọc Chân bước lên nói: "Thế địch rất mạnh, chúng ta phải lập tức lên bờ!".

Bốc Thiên Trí và nam nhân có lẽ là Độc Cô Sách kia bước lên bên cạnh Vân Ngọc Chân đưa mắt dò xét hai gã.

Khấu Trọng cố làm ra vẻ kinh ngạc, trừng mắt nhìn Độc Cô Sách.

Vân Ngọc Chân ho khan một tiếng, đoạn giới thiệu: "Đây là hộ pháp cao thủ của bản bang chủ, đợi lát nữa y và Bốc phó bang chủ sẽ hộ tống hai người".

Độc Cô Sách mỉm cười nói: "Hai vị tiểu huynh đệ không cần sợ hãi, rời thuyền chỉ là vấn đề về sách lược, tuyệt đối không phải là chúng ta hãi sợ đối phương".

Y vừa khai khẩu, hai gã đã lập tức nhận ra y chính là Độc Cô Sách.

Từ Tử Lăng hỏi: "Kẻ nào đến vậy?".

Vân Ngọc Chân nói: "Đỗ Phục Uy vừa chiếm được hai toà thành ven sông ở phía trước, khóa chặt đường đến Chung Dương, vì vậy bọn ta mới phải đổi hướng".

Khấu Trọng nhìn Vân Chi đang đứng nép vào một bên, cười cười nói: "Xem kìa! Bang chủ còn khách khí với chúng ta hơn là cô nương rất nhiều".

Vân Chi trừng mắt nhìn gã, cúi đầu không dám nói gì.

Vân Ngọc Chân lừ mắt nhìn Vân Chi, lúc này chợt có người báo lên: "Bang chủ! Sắp đến Lôi Công Hiệp rồi!".

Hai gã đưa mắt nhìn ra phía trước, chỉ thấy thủy đạo hẹp lại, hai bờ là vách đá cao ngút, địa thế hiểm ác phi thường.

Vân Ngọc Chân hạ lệnh xuống: "Chuẩn bị rời thuyền!".

Hơn hai mươi người liền dịch về phía mạn trái.

Bốc Thiên Chí và Độc Cô Sách chia nhau đỡ Từ Tử Lăng và Khấu Trọng, dẫn hai gã đến bên mạn thuyền.

Khoảng cách với thuyền địch lúc này chỉ còn chưa đến một dặm.

Chiến thuyền của Cự Kinh Bang dịch dần vào tả ngạn, đến khi còn cách bờ chừng ba trượng thì hơn hai mươi người đằng không lao vút lên, băng qua dòng sông cuộn chảy bay về vách núi cao ngất.

Bốc Thiên Chí và Độc Cô Sách nắm lấy eo hai gã, tung người vọt lên, rồi hạ thân xuống cạnh bờ nước.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tự hỏi nếu phát lực trên mặt đất, tung người vọt lên bay ra ngoài xa ba trượng thì đã là chuyện không dễ làm rồi, nhưng những người ở đây, bao gồm cả Vân Chi, kẻ nào kẻ nầy đều dễ dàng làm được, chỉ cần điểm này là võ công của những người này đều cao hơn hai gã một bậc, chỉ ít là trên phương diện khinh công.

Bốc Thiên Chí và Độc Cô Sách mỗi người phải kẹp một người vậy mà vẫn dễ dàng như không, tự nhiên là càng không thể so bì với hai gã.

Vì vậy, nếu ở trong hoàn cảnh bình thường, hai gã căn bản không có hy vọng đào tẩu.

Vừa đặt chân lên mặt đất, bọn Vân Ngọc Chân đã nhanh chóng lao lên phía trên núi.

Đi được khoảng một tuần hương, đột nhiên Độc Cô Sách lên tiếng: "Dừng lại!".

Chúng nhân đều ngạc nhiên nhìn gã.

Chỉ nghe phía trước vang lên tiếng chim chóc đập cánh tán loạn, hiển nhiên là địch nhân đang từ phía đó tiến đến đây nên mới làm chim chóc kinh hãi mà bay lên như vậy.

Vân Ngọc Chân kinh hãi nói: "Chạy bên này!".

Nói đoạn dẫn đầu chạy về phía hữu.

Chạy qua một dốc núi là dựng đứng, đoàn người Cự Kinh Bang đến được một ngọn núi lớn, chúng nhân thi triển thân pháp, vượt núi mà đi.

Lúc này, trời đã sáng dần, bốn bề đều là hoang sơn dã lãnh, không dấu chân người.

Sau khi vượt qua rừng rậm, phía trước bất ngờ sáng rực lên, thì ra đã đến một vực thẳm, phía xa xa chỉ có núi với núi, khiến người ta nhìn mà kinh tâm.

Độc Cô Sách kẹp ngang hông Khấu Trọng, đến bên vách núi, thò đầu xuống quan sát rồi nói: "Đây là tuyệt lộ!".

Khấu Trọng cũng thử đưa mắt nhìn, chỉ thấy vách núi này cao tới cả trăm trượng, có điều trên vách núi mọc rất nhiều cây bụi, khiến cảm giác nguy hiểm giảm đi rất nhiều, bên dưới là một cánh rừng lớn, trải dài đến tận mấy rặng núi ở xa xa.

Vân Ngọc Chân đang định tìm đường xuống núi thì chợt nghe một tràng cười dài vang lên từ phía sau: "Hong phẫn bang chủ dừng bước, Giang Hoài Đỗ Phục Uy xin được thỉnh an!".

Chúng nhân biết được khó mà tránh khỏi ác chiến, liền dừng cả lại, lần lượt rút vũ khí ra.

Bốc Thiên Chí và Độc Cô Sách bỏ hai gã xuống, bước lên chắn trước mặt.

Để đối phó cường địch, những người bên phe Vân Ngọc Chân đứng thành trận thế hình bán nguyệt bảo hộ hai gã, phía sau là vực thẳm sâu vạn trượng, ai sẩy chân rơi xuống thì khó mà tránh khỏi cảnh thịt nát xương tan.

Khấu Trọng nắm chặt tay Từ Tử Lăng, nhân lúc bọn Vân Ngọc Chân đang toàn thần ứng phó địch nhân, không để ý đến bọn gã, thấp giọng nói: "Chúng ta tìm cơ hội thích đáng rồi cùng nhảy xuống vực. Vách núi có rất nhiều bụi cây, có thể giảm bớt lực đạo của chúng ta khi rơi xuống, thêm vào đó bên dưới lại là rừng cây rất rậm rạp, đảm bảo có ngã cũng không chết đâu".

Từ Tử Lăng nghiêng răng, khẽ gật đầu.

Lúc này thân hình cao gầy của Đỗ Phục Uy đã hiện ra trước mặt, y dừng lại cách bọn Vân Ngọc Chân chừng hơn trượng, xung quanh có khoảng hơn ba bốn chục người đứng sẵn, hình thành thế bao vây.

Đỗ Phục Uy đầu đội mũ cao, thần thái tự nhiên, mục quang sắc bén nhìn chăm chăm vào hai gã, trên khuôn mặt cá chết lộ ra một nụ cười hết sức khó coi, đoạn nhẹ giọng nói: "Hài tử gặp vi phụ, còn không mau thỉnh an nhận lỗi đi?".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Lão nhân gia người vẫn khỏe chứ? Hài nhi giờ đã bội phản gia môn, quan hệ phụ tử cũng nhất đao lưỡng đoạn từ đây, tốt nhất là cha nên về nhà hưởng phúc đi, đừng vì hài tử mà phải chạy lao lực như vậy nữa".

Vân Ngọc Chân thấy Khấu Trọng chẳng hề sợ hãi kẻ tàn ác thành danh như Đỗ Phục Uy, trong lòng không khỏi kinh ngạc không thôi.

Ngay cả đến như nàng, cũng vì sợ hãi danh khí của Đỗ Phục Uy mà không dám đắc tội với y.

Nào ngờ Đỗ Phục Uy sớm đã quen với kiểu nói cợt nhả của Khấu Trọng, còn cảm thấy thân thiết vô cùng, chỉ mỉm cười nói: “Đây là do phụ tử chúng ta giao lưu tình cảm quá ít nên mới như vậy, đợi cha đánh cho cuồng đồ lừa gạt này một trận, rồi cha con chúng ta sẽ ngồi xuống từ từ tâm sự nhé!”.

Độc Cô Sách và Vân Ngọc Chân cùng lúc hừ nhẹ một tiếng.

Đỗ Phục Uy chẳng thèm đưa mắt nhìn hai người lấy một cái, mục quang lướt trên người đám mỹ nữ bên cạnh Vân Ngọc Chân, mỉm cười nói tiếp: “Thường nghe Cự Kinh Bang quen dùng nữ sắc mê hoặc người khác, chuyện này quả nhiên không giả. Chuyển này Đỗ Phục Uy ta đã có chuẩn bị từ trước, nếu như động thủ, chỉ sợ những người ở đây có chạy lên trời cũng khó thoát. Nam thì tự nhiên sẽ chết ngay ở đây, nữ thì khó mà tránh khỏi cảnh bị làm nhục, Vân bang chủ vẫn muốn kiên trì hay sao?”.

Độc Cô Sách hừ lạnh nói: “Người ta nói Đỗ Phục Uy mục hạ vô nhân quả nhiên không sai. Ai mạnh ai yếu phải khi động thủ mới biết được, người nói nhiều lời thừa như vậy làm gì?”.

Đỗ Phục Uy liếc mắt nhìn Độc Cô Sách, song mục phát xạ hàn quang, lạnh lùng nói: “Không biết cao tính đại danh của vị bằng hữu này là gì? Dường như khẩu khí còn lớn hơn cả Vân bang chủ nữa?”.

Vân Ngọc Chân bật cười nói: “Đỗ tổng quản đã nghe Ngọc Chân nói câu nào chưa? Làm sao ngài biết được khẩu khí ai lớn khẩu khí ai nhỏ?”.

Đỗ Phục Uy lắc đầu nói: “Chỉ cần dựa vào chuyện trước tình hình như vậy mà y vẫn có thể cướp lời đối đáp với ta, là ta biết y không phải thuộc hạ của cô nương, Vân Bang chủ đâu cần phải che giấu cho y làm gì?”.

Vân Ngọc Chân á khẩu không nói được gì.

Đỗ Phục Uy nhạt giọng nói: “Ta và Cự Kinh Bang trước giờ vô oán vô cừu, chỉ là muốn bắt về hai đứa con trai hư hỏng này mà thôi, động thủ tất sẽ tổn thương hòa khí, nhưng không động thủ lại khó mà khiến các người tâm phục được! Như vậy đi! Bản nhân có một đề nghị, không biết các vị có muốn nghe hay không?”.

Vân Ngọc Chân lạnh lùng nói: “Bản bang chủ xin được rửa tai lắng nghe”.

Lúc này thì ngay cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng cảm nhận được Đỗ Phục Uy đã nắm quyền chủ động, còn phía Vân Ngọc Chân thì liền tiếp đã rơi vào thế hạ phong.

Lúc trước, Độc Cô Sách vốn chẳng coi Đỗ Phục Uy vào đâu, nhưng khi chân chính gặp phải y, lập tức từ anh hùng liền biến thành cầu hung, chẳng ra thể thống gì hết.

Đỗ Phục Uy chỉ tay vào Độc Cô Sách nói: “Để vị bằng hữu thần bí này đấu mười chiêu với Đỗ mỗ, nếu bản nhân không thắng, sẽ lập tức bỏ đi, coi như là không có hai đứa con hư đốn này. Nếu Đỗ mỗ may mắn thắng được, vậy mong Vân bang chủ giao chúng cho ta dẫn về nhà, từ từ dạy dỗ lại, không biết Vân bang chủ có ý kiến gì không?”.

Tiếp đó lại lạnh giọng nói: “Nếu bang chủ không đồng ý, phía bản nhân sẽ toàn lực xuất thủ, lúc đó thì chớ trách Đỗ mỗ tâm tang thủ lật, không để ý gì đến đạo nghĩa giang hồ gì hết”.

Vân Ngọc Chân sợ hãi khôn cùng, biết được Đỗ Phục Uy nhãn lực cao minh, đã nhìn ra Độc Cô Sách là người có võ công cao nhất bên phía mình mà vẫn còn dám đặt hạn định mười chiêu, có thể thấy y nắm chắc phần thắng thế nào.

Trong chớp mắt, nàng biết mình đã rơi vào thế hạ phong tuyệt đối, không còn bất kỳ lựa chọn nào khác.

- o O o -